

Bestemmelse gjøres gjældende imod ham. Med Hensyn til § 22 skulde ganske den samme Tanke udtrykkes, men Udvalgets Flertal mente, at man der vanskeligt kunde bruge Udtrykket „Formodning“, idet der i og for sig slet ikke er nogen Formodning om Ewig tilstede, fordi en Mand anlægger en Sag og faar Dom. Derfor mente Udvalget, at man her ikke godt kunde betjene sig af dette Udtryk, og at man derfor maatte give Reglen med Hensyn til § 22 paa en anden Maade, navnlig i Dtd, der stemmede med dem, som vare brugte i Lovforslaget. — Med Hensyn til § 24 har Udvalget foreslaaet en Ændring, som sigter til noget at begrænse de Tilfælde, hvori en Afkræftelse ifølge denne Paragraf kan finde Sted. Denne Paragraf forholder sig til de foregaaende som en almindelig Hovedregel. Ved Siden af den Regel, der giver Udgang til at omstøde enkelte særlig mistænkelige Retshandler, har man fundet, at der burde være en almindelig Regel, hvorved man kunde ramme alle Retshandeler, naar de vare indgaaede paa en saadan Tid, at deres Oprettelse maatte siges at være til Forurettelse for Boet og Kreditorerne. Derfor har man altsaa her i § 24 givet en almindelig Regel, der omfatter alle Retshandeler, som have den Tendens at begunstige en Kreditor fremfor de andre. Derunder hører selvfølgelig Betaling af Gjæld, der netop er den Begunstigelsesmaade, som er den allerfarligste, og som ogsaa i det praktiske Liv allerhyppigst anvendes, en Begunstigelsesmaade, som vistnok enhver af de Herrer kjender og har hørt omtale, nemlig, at en Mand i de sidste Dage, før han gaar fallit, anvender alle de Penge, han har under Hænder eller kan reise, til kontant at betale de af hans Kreditorer, som enten mest trænge paa ham, eller som han under det bedst. Naar de have faaet Pengene i deresomme, saa er der efter den paagjældende Lovgivning Intetsomhelst at gjøre ved den Ting ad civil Vet, i det Mindste har det hidtil været den almindelige Anskuelse. Der vil maasse ved den senere Forhandling

blive givet mig Anledning til at yttre mig nærmere om dette Punkt, men paa nærværende Stadium vil jeg blot sige, at det er den almindelige Anskuelse, at der efter den gjældende Ret ikke er det Mindste ved den Ting at gjøre. Det bør formentlig ikke være saaledes; der bør her være en Udgang til at omstøde ogsaa saadanne Retshandeler. Det Gæste, som er forekommet Udvalget at kunne være tvivlsomt, er, hvorledes man nærmere skulde drage Grænsen i saa Henseende; thi det gaar jo ikke an at sige, at man ikke maa indlade sig paa nogen Retshandel af denne Art med en Mand, som man tror er insolvent; det vilde være et Baand paa Samhandelen, som vilde være overordentlig generende. Erfaringen siger, at der er overordentlig mange Handlende her i Landet, som ere i det Tilfælde, at man med Føie kan tro, at de ere insolvente. Dette Ord betyder nemlig kun, at den Paagjældende, naar en fuldkommen Opgjørelse skulde finde Sted, vilde findes at være i det Tilfælde, at hans Passiver overstige hans Aktiver. Det kunde altsaa ikke gaa an at stille Reglen saaledes, at det skulde være tilstrækkeligt, at man troede, at den Paagjældende var insolvent, men det, som Reglen maa rettes paa, er, at den omtalte Sølge skal indtræde, naar Nogen indlader sig med en Mand paa den Tid, hvor hans Fallit er overhængende, vidende om dette, at hans Fallit er overhængende. Det er egentlig den Grundbetragtning, der skulde fremhæves. Derfor har Udvalget ment, at man først burde opstille nogle Tilfælde, hvorom dette i særlig høi Grad gjaldt, og det er, navnlig først og fremmest de Tilfælde, i hvilke Loven siger, at den Paagjældende skal erklære sig fallit, eller at han af enhver Kreditor kan erklæres fallit. I saadanne Tilfælde er det jo indlysende, at hans Fallit maa siges at være overhængende, og derfor gaar Ændringsforslaget altsaa ud paa, at den omtalte Udgang til Afkræftelse skal være tilstede for det Første, naar en Mand's Bo i Sølge § 41 skal tages